

Epistola lui Pavel către Coloseni (1)

Capitolul 1

Stanley Bruce Anstey

Online începând de la: 22.07.2022, Actualizat: 22.07.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Plinătatea care locuiește în Hristos (Coloseni 1.1-2.3)

Având în vedere ceea ce îi frământa pe credincioșii din Colose, este interesant că Pavel nu își începe scrisoarea avertizându-i cu privire la învățăturile false care circulau în zona lor. El nu începe prin a demasca imediat această rătăcire. Mai degrabă, în primul capitol, el le prezintă gloria lui Hristos, pentru ca ei să poată înțelege mai bine măreția Persoanei și a lucrării Sale. În acest fel, credincioșii din Colose vor vedea că în Hristos aveau tot ceea ce le era necesar și, astfel, nu vor fi tentați să se îndrepte spre ideile noi care erau aduse. De asemenea, Pavel le arată credincioșilor din Colose că în taină creștinilor credincioși le-au fost date „toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii” (Coloseni 2.2,3) și că astfel ei sunt „desăvârșiți în El [Hristos]” (Coloseni 2.10). Deoarece *întregul* adevăr al lui Dumnezeu le fusese dat, nu mai aveau nevoie să caute altceva. De aceea credincioșii din Colose trebuiau să înțeleagă plinătatea care locuiește în Hristos. Abia în al doilea capitol Pavel dezvăluie doctrinele și lucrările rele ale vrăjmașului. Această ordine este instructivă; este modul în care Dumnezeu eliberează sufletele de rătăcire: în primul rând, credincioșii trebuie să fie întemeiați pe adevăr, iar apoi sunt capabili să recunoască și să respingă rătăcirea, atunci când aceasta apare.

Salutul (versetele 1 și 2)

Versetele 1,2

Coloseni 1.1,2: Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, și fratele Timotei, către sfinții și frații credincioși în Hristos care sunt în Colose: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

În epistola sa către Filipeni, Pavel nu menționează apostolatul său, ci se referă la Timotei și la el însuși ca fiind „robi” ai Domnului (Filipeni 1.1). În schimb, în epistola sa către Coloseni, el se referă la apostolatul său, numindu-se „apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu”. Acest lucru este semnificativ; prin aceasta el se referă la autoritatea sa oficială. Acest lucru a fost necesar pentru că credincioșii din Colose se confruntau cu un anumit tip de problemă. Așa cum am menționat deja, ei erau sub influența anumitor învățători mistici, care aveau erori grave în ceea ce privește Persoana și lucrarea lui Hristos. De aceea Pavel și-a folosit autoritatea apostolică pentru a respinge rătăcirea și pentru a insista cu tărie asupra adevărului. În Filipi lucrurile au stat cu totul altfel; acolo nu era nimic care să-i impună să se refere la apostolatul său, și de aceea le scrie ca „rob” al Domnului.

Este remarcabil faptul că Pavel se numește pe sine însuși un apostol al lui „Hristos Isus”. Atunci când titlul Domnului (Hristos) vine înaintea numelui Său de Om (Isus), se referă la faptul că El a încheiat răscumpărarea și s-a întors în cer ca Om glorificat. Prin aceasta, Pavel a vrut să exprime faptul că el a primit apostolatul de la Hristos în ceruri (1. Corinteni 9.1). Petru, dimpotrivă, se numește pe sine însuși un apostol al lui „Isus Hristos” (1. Petru 1.1; 2. Petru 1.1). Faptul că el numește numele Domnului ca Om (Isus) înainte de titlul său (Hristos) indică faptul că Hristos a coborât din cer pentru a-L glorifica pe Dumnezeu în moartea Sa. Prin urmare, Petru a primit apostolatul de la Domnul, în timp ce El era pe pământ (Luca 6.13-16).

Pavel adaugă: „prin voia lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă: apostolatul său nu a fost ceva ce

el ar fi dorit și pentru care s-ar fi străduit, ci ceva ce Domnul a ales pentru el (Faptele apostolilor 9.15). Pavel îl include pe Timotei în salut, nu pentru că ar fi coautor, ci pentru că el a dat mărturie despre adevărul pe care Pavel îl transmite prin scrisoare (2. Corinteni 13.1).

Pavel se adresează credincioșilor din Colose ca fiind „sfinții și frații credincioși în Hristos”. În sensul în care el vorbește aici, „sfinții” este rezultatul a ceea ce sunt credincioșii înaintea lui Dumnezeu: ei sunt sfințiți, deoarece cred în lucrarea pe care Hristos a săvârșit-o pe cruce (Evrei 10.10-14).¹ Acest aspect al sfințirii este numit „sfințire pozițională”, deoarece se referă la faptul că credinciosul este pus deoparte din mulțimea oamenilor și i se dă un loc sfânt alături de Hristos. Toți sfinții sunt „frați *sfinți*” datorită a ceea ce Hristos a realizat în răscumpărare, dar nu toți sunt neapărat „frați *credincioși*”. Acest lucru arată că exista o anumită stare de spirit printre credincioșii din Colose, care le permitea să învețe adevărul pe care Pavel dorea să îl facă cunoscut. F.B. Hole spune:

Toți credincioșii pot fi numiți pe bună dreptate frați sfinți, pentru că toți sunt „sfinți”, adică oameni puși deoparte pentru Dumnezeu. Dar putem fi numiți cu toții frați credincioși? Trăim noi în credință și credincioșie? Să luăm aceste întrebări la inimă, căci credinciosul infidel va înțelege și va aprecia cu greu adevărul prezentat în această epistolă.²

În afară de aceasta, Pavel vorbește despre credincioșii din Colose ca fiind „în Hristos”. Așa cum am menționat mai devreme, „Hristos Isus” se referă la Domnul ca Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Când Pavel spune că sfinții sunt „în Hristos”, el vrea să arate că ei se află în același loc de primire ca și Hristos Însuși, în ceea ce privește poziția lor înaintea lui Dumnezeu! Acest lucru este de neînțeles, dar exact asta a făcut harul. Pur și simplu, a fi „în Hristos” înseamnă *a sta pe locul pe care stă Hristos înaintea lui Dumnezeu*. Aceasta este poziția tuturor creștinilor credincioși, indiferent de starea lor sufletească. Credincioșii din Vechiul Testament sunt binecuvântați de Dumnezeu în ceruri, dar nu se spune că au această binecuvântare și poziție. Credincioșii din alte timpuri sunt „plăcuți Lui” (Faptele apostolilor 10.35), dar numai despre creștinii credincioși se spune „plăcuți în Cel Preaiubit”³ (Efeseni 1.6). Această legătură cu Hristos în înălțime se face prin Duhul Sfânt care locuiește în credincioși. Poziția în care se află creștinii credincioși înaintea lui Dumnezeu este, așadar, o *poziție deosebită* în familia lui Dumnezeu (asociată cu calitatea de fiu; Galateni 3.26), pe care nu o au toți ceilalți din familia Sa.

Pavel spune apoi: „Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos”. În acest fel, credincioșii din Colose (ca și toți creștinii credincioși) au primit un flux proaspăt de har divin de sus, și astfel au putut conta pe ajutorul lui Dumnezeu, pentru ca împreună să stea în unanimitate împotriva atacului noii învățături mistice, care era pe cale să pătrundă.

Mulțumirea lui Pavel (versetele 3-8)

Versetul 3

Pavel începe prin a mulțumi lui Dumnezeu pentru credincioșii din Colose:

Coloseni 1.3: Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, rugându-ne pentru voi

În acest fel, el vrea ca ei să știe că el apreciază lucrarea harului lui Dumnezeu în ei și se roagă pentru ei.

Versetele 4,5

Coloseni 1.4,5: ... după ce am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți pentru toți sfinții, datorită speranței care vă este păstrată în ceruri; despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei ...

Pavel încearcă să îi ajute pe credincioșii din Colose să își recapete sentimentul că erau *una* cu Hristos, ca și Cap al trupului, sentiment pe care îl pierduseră sau erau în pericol de a-l pierde. Prin urmare, Pavel pornește de la punctul în care se aflau ei din punct de vedere spiritual și lucrează de acolo. Această unitate cu Hristos nu poate fi pierdută niciodată - slavă Domnului - dar realizarea practică a unității poate fi pierdută. Când se întâmplă acest lucru, credincioșii încetează să mai privească la Hristos pentru nevoile lor spirituale și, astfel, practic nu se mai țin strâns de Capul (Coloseni 2.19). În schimb, ei încep să se uite la alte lucruri care cred că le-ar putea oferi împlinire spirituală. Aceasta era mai mult sau mai puțin situația credincioșilor din Colose. Erau în pericol ca duhul lor să fie îndepărtat de Hristos și de ceea ce aveau în El. Ei erau într-o oarecare măsură fascinați de ideile filozofice înalte ale misticilor și credeau că aceste lucruri le vor satisface nevoile spirituale.

Pavel începe în punctul în care îi vede pe credincioșii din Colose că erau din punct de vedere spiritual și menționează *trei* virtuți creștine, care se regăseau printre ei - „credința”, „dragostea” și „speranța” - și îi laudă pentru ele. El „auzise” despre acestea printr-o relatare, deoarece nu fusese personal la Colose. Aceste virtuți ar trebui să însoțească orice convertire și să fie văzute în viața fiecărui credincios, ca dovadă că este cu adevărat mântuit. Aceste trei lucruri sunt menționate împreună în cel puțin zece locuri din Noul Testament (1. Corinteni 13.13; Galateni 5.5,6; Efeseni 1.15-18; 4.2-5; Coloseni 1.4,5; 1 Tesaloniceni 1.3; 5.8; Evrei 6.9-12; 1. Petru 1.3-8,21,22). Sfânta Scriptură le consideră esențiale pentru creșterea spirituală și pentru viața creștină practică. Ele sunt sursele care animă viața unui creștin credincios și îl motivează să trăiască pentru lucrurile nevăzute și veșnice, pe care credința sa le-a apucat.

Credincioșii din Colose *credeau* „în Hristos Isus”, care este la dreapta lui Dumnezeu în ceruri, și îi *iubeau* pe „toți sfinții” de pe pământ. Aceasta din urmă arată că dragostea lor nu se limita la ei înșiși, așa cum era și la credincioșii din Efes (Efeseni 1.15). Ei au iubit *întreg* poporul lui Dumnezeu, iar acest lucru este lăudabil. Ar trebui să avem aceeași dragoste pentru toți creștinii credincioși, nu doar pentru cei cu care ne adunăm pe același teren. S-ar putea să nu putem avea părtășie cu toți creștinii credincioși cu conștiința împăcată, pentru că unii susțin o doctrină rea (2Ioan 9-11; 2. Timotei 2.16-21) și alții au o practică morală proastă (1. Corinteni 5.11; 2. Timotei 3.1-5); dar putem totuși să-i iubim și să ne rugăm pentru toți sfinții lui Dumnezeu.

Credincioșii din Colose trăiau, de asemenea, în vederea *speranței* lor, care era „în ceruri”. Și acest lucru a fost lăudabil. Ei s-au distins prin faptul că așteptau cu stăruință venirea Domnului. Prin cuvintele „datorită speranței”, Pavel arată pe ce se baza dragostea lor pentru toți sfinții: ei știau că toți sfinții aveau aceeași speranță comună de a fi împreună în cer. Cu această „speranță” înaintea ochilor, a apărut afecțiunea potrivită pentru poporul lui Dumnezeu care, într-o zi, va împărtăși această speranță unul cu celălalt. În Sfânta Scriptură, cuvântul *speranță* nu este folosit în același mod ca în limbajul uzual de astăzi. Noi folosim acest cuvânt pentru a ne referi la ceva ce ne dorim să se întâmple, dar nu avem nicio garanție că se va întâmpla. În Biblie, speranța este o *certitudine amânată*; ea este legată de așteptare și de certitudine. De aceea suntem siguri că Domnul vine, pentru că Scriptura ne spune că El va veni din nou să ne ia la Sine (Ioan 14.2,3). Aceste trei virtuți arată că, în general, credincioșii din Colose se aflau într-o stare spirituală bună.

Versetul 6

Coloseni 1.6: ... care a ajuns la voi, ca și în toată lumea, și aduce rod și crește, ca și între voi, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr: ...

În afară de aceasta, din momentul în care Evanghelia venise la ei și ei o primiseră cu credință, ea „aducea rod și creștea”. Deci, nu numai că ei înșiși au crezut în vestea bună, dar au împărtășit-o și altora, iar acești oameni au fost și ei mântuiți. Acesta era un alt indiciu că, în general, credincioșii din Colose se aflau într-o stare sănătoasă.

Când Pavel spune că Evanghelia a fost răspândită „în toată lumea”, el nu vrea să spună că fiecare persoană din lume a auzit Evanghelia, ci că oamenii „din toate națiunile de sub cer” au auzit-o în lumea locuită la acea vreme (Faptele apostolilor 2.5). Pavel folosește cuvântul „ca” aici, în versetul 6; acest lucru indică faptul că credincioșii din Colose au auzit exact același mesaj al harului care era predicat în alte părți ale lumii. Și în fiecare loc în care acest mesaj a fost predicat, nu a existat nici cel mai mic indiciu că ar fi trebuit să caute o cunoaștere mai înaltă, dincolo de ceea ce apostolii le vestiseră.

Două sfere ale cunoașterii divine (versetele 7,8)

În versete următoarele, Pavel menționează două sfere de cunoaștere divină care îi ghidează pe credincioși:

- „cunoscând harul lui Dumnezeu în adevăr” (Coloseni 1.6)
- „umpluți de cunoașterea voii Lui în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească” (Coloseni 1.9,10).

Kelly spune:

Mai mult, „a cunoaște harul lui Dumnezeu în adevăr” nu este același lucru cu „a fi umplut de cunoașterea voii Lui”.⁴

Prima sferă are a face cu *adevărul Evangheliei* (Coloseni 1.6), iar a doua se referă la *adevărul*

tainei, care se arată în viața credincioșilor (Coloseni 1.9,10). Cele două sunt strâns legate între ele și credincioșii trebuie să le înțeleagă pe amândouă pentru a fi „întăriți” (Romani 16.25). Scopul final al Evangheliei nu este ca credinciosul să știe că păcatele sale sunt iertate și că este îndreptățit prin credință. Mai degrabă, el trebuie să înțeleagă scopul lui Dumnezeu, astfel încât să poată promova gloria lui Hristos în această lume. Conform scopului lui Dumnezeu, gloria lui Hristos trebuie să se manifeste în Biserică (Adunare). Aceasta este ceea ce se dezvăluie prin taină.

Este semnificativ faptul că Pavel le atribuie credincioșilor din Colose meritul de a fi înțeleși harul lui Dumnezeu în Evanghelie; însă, ei nu realizaseră voia lui Dumnezeu în taină. Faptul că ei nu aveau încă această cunoaștere reiese din faptul că Pavel se roagă ca ei să fie umpluți de această cunoaștere. Acesta este miezul problemei la credincioșii din Colose: ei primiseră Evanghelia și crezuseră, dar nu înțelegeau încă taina în mod corespunzător. Dușmanul a observat acest lucru și a lucrat prin intermediul unor falși învățători pentru a-i înșela, dacă era posibil, să creadă că trebuie să caute un adevăr mai înalt. Dacă credincioșii din Colose ar fi fost fortificați în învățătura tainei, ar fi știut că afirmațiile acestor mistici erau false, deoarece în taină li se dăduseră „toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii” (Coloseni 2.3).

Nu numai credincioșii din Colose nu au înțeles corect taina. Mulți creștini credincioși din ziua de azi cunosc și cred în adevărul Evangheliei, dar nu înțeleg taina, care explică adevărata natură și chemare a Bisericii: și anume, că creștinii credincioși sunt un grup special de oameni binecuvântați, care vor împărăți cu Hristos în ceruri. Cei mai mulți susțin punctul de vedere al vechilor reformatori, conform căruia chemările respective ale lui Israel și ale Bisericii se contopesc într-o singură chemare; aceasta este așa-numita teologie a legământului. În consecință, ei au o părere complet diferită și eronată asupra planului lui Dumnezeu de a-L glorifica public pe Fiul Său pe viitorul pământ. Implicațiile practice ale acestor învățături „ale teologiei legământului” îi fac pe creștinii credincioși să nu-și înțeleagă adevărata chemare și slujire a Domnului. Ca urmare, în loc să încerce să pună în practică adevărul tainei, așa cum ar trebui să facă creștinii credincioși, ei se amestecă în afacerile politice ale lumii și încearcă să îndrepte lumea prin diverse programe, proteste etc. Ei cred sincer că este de datoria lor să se implice în aceste chestiuni. Acesta este un exemplu clasic al modului în care învățătura noastră influențează practica - fie în rău, fie în bine.

Versetul 7

Coloseni 1.7: ... după cum ați învățat de la Epafra, preaiubitul împreună-rob cu noi, care este un slujitor credincios al lui Hristos pentru voi,

Evanghelia harului lui Dumnezeu a ajuns la coloseni prin Epafra. Pavel îl laudă pe el și slujirea sa față de credincioșii din Colose în cei mai înalți termeni, numindu-l „preaiubitul împreună-rob cu noi, care este un slujitor credincios al lui Hristos pentru voi”. Epafra le-a predicat Evanghelia colosenilor și a intervenit cu stăruință în rugăciune pentru ei (Coloseni 4.12,13). Lăudându-l pe Epafra, Pavel încerca să întărească încrederea credincioșilor din Colose în Epafra și să-i asigure că ceea ce îi învățase Epafra era adevărul și că ei ar trebui să rămână în ceea ce le dăduse el, fără să caute ceva nou.

Versetul 8

Coloseni 1.8: ... care ne-a făcut să știm despre dragostea voastră în Duhul.

Epafra îi spusese lui Pavel despre „dragostea autentică în Duhul” a credincioșilor din Colose. Aceste sentimente divine fuseseră produse în ei de Duhul lui Dumnezeu. Este semnificativ faptul că Duhul Sfânt este menționat doar o singură dată în această scrisoare, și asta doar în trecere. Acest lucru este foarte diferit de epistola către Efeseni: acolo se spune în fiecare capitol că Persoana Duhului Sfânt participă în mod esențial la lucrarea lui Dumnezeu în suflete și la revelarea adevărului etc. Motivul pentru care Duhul Sfânt este menționat o singură dată în epistola către Coloseni: Duhul este atât de hotărât să-L glorifice pe Hristos și să îndrepte atenția credincioșilor din Colose asupra lui Hristos, încât în mod deliberat nu Se menționează pe Sine Însuși (Ioan 16.13,14). În afară de aceasta: din cauza naturii învățăturii, care a pătruns prin falșii învățători și a preocupat pe oameni cu lucruri mistice invizibile, ar fi putut să-i îndrepte pe credincioșii din Colose într-o direcție greșită, dacă Pavel ar fi tratat mai îndeaproape lucrarea Duhului (care este invizibil) în epistola către Coloseni. De aceea, în mod intenționat el nu se ocupă de lucrarea Duhului, ci o pune în mod înțelept la o parte, așteptând un alt moment pentru a le vorbi despre lucrarea Duhului.

Rugăciunea lui Pavel (versetele 9-14)

Relatarea lui Epafra despre credincioșii din Colose l-a determinat pe apostol nu numai la recunoștință, ci și la o rugăciune sinceră pentru ei. După ce a aflat de starea lor, le face cunoscut ceea ce dorește pentru ei, reproducând în scris o rugăciune pentru ei, care îi este tipică. Poate că nu există un serviciu mai mare, pe care îl putem face credincioșilor, decât să ne rugăm pentru ei. Pavel este un exemplu minunat în acest sens. Putem vedea acest lucru în locul important pe care îl acordă rugăciunii în scrisorile sale. Epafra este un alt exemplu (Coloseni 4.12). Rugăciunea, desigur, nu ar trebui să fie singura noastră slujire pentru credincioși, dar cu rugăciunea ar trebui să înceapă slujirea noastră.

În rugăciunea sa, Pavel subliniază faptul că se roagă pentru ei în mod cuprinzător și deplin în ceea ce privește adevărul și modul în care acesta este pus în practică, folosind în mod repetat superlative precum: „umpluți”, „orice”, „toată”. Rugăciunea constă în patru cereri principale:

Versetul 9

Coloseni 1.9: De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem *ca să fiți umpluți de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală,*

1) Aceasta este *prima* sa cerere. Ca și în epistola către Efeseni, și în această epistolă voia lui Dumnezeu este în prim-plan (Efeseni 1.1; 5.9,11,17; 6.6; Coloseni 1.1,9; 4.12). Totuși, această scrisoare se referă la un alt aspect al voii lui Dumnezeu. Epistola către Efeseni se referă la „taina voii Sale” (Efeseni 1,9), care are a face cu scopul lui Dumnezeu de a-L prezenta pe Hristos și Biserica în epoca administrării plinătății timpurilor pe viitorul pământ (Efeseni 1.10; 2.7). Dimpotrivă, epistola către Coloseni se referă la realizarea voii lui

Dumnezeu în credincioși, în legătură cu adevărul tainei, pentru ca Hristos și Biserica să fie revelate în lumea de acum (Coloseni 1.26,27).

În această primă cerere în rugăciune, Pavel menționează trei lucruri în legătură cu cunoașterea și aplicarea marelui adevăr al tainei:

- „Cunoaștere” - aceasta înseamnă că înțelegem adevărul în mod intelectual. Deoarece în Scripturile Noului Testament sunt scrise textele în care se dezvăluie taina, putem dobândi această cunoaștere studiind cu atenție epistolele, în special cele către Efeseni și Coloseni.
- „Înțelepciune” - aceasta înseamnă să aplici în mod practic cunoașterea tainei. Înțelepciunea se dobândește în mare parte prin rugăciune.
- „Discernământ spiritual” - aceasta se referă la faptul că noi avem înțelegere spirituală, și drept urmare înțelegem gândurile lui Dumnezeu revelate de Duhul Sfânt. Discernământul spiritual (priceperea spirituală) îl dobândim meditând la taină în prezența Domnului.

Aspectul voii divine la care se referă Pavel în versetul 9 nu este cunoașterea voii Domnului în chestiuni practice din viața de zi cu zi - de exemplu, unde ar trebui să locuim, ce profesie ar trebui să urmăm, ce casă sau mașină ar trebui să cumpărăm, etc. Mai degrabă, Pavel se roagă aici ca credincioșii să înțeleagă pe deplin voia lui Dumnezeu cu privire la felul în care adevărul tainei să fie pus în aplicare și realizat în mod practic. Dacă acești dragi credincioși din Colose ar fi înțeles acest lucru, ar fi știut imediat că amestecul de filozofie, iudaism și misticism, care se răspândea în zona lor, era greșit. Așadar, cea mai mare protecție împotriva rătăcirii este să fii familiarizat cu adevărul. Apoi, atunci când apare o rătăcire, aceasta este ușor de recunoscut ca atare și este respinsă imediat.

Versetul 10

Coloseni 1.10: ... ca voi să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu: ...

2) A doua cerere de rugăciune a lui Pavel pentru credincioși: dacă ei erau plini de cunoaștere, înțelepciune și pricepere spirituală, nu trebuiau să le folosească pentru a concura cu filosofii vremii lor pe scena intelectualismului, ci mai degrabă pentru a „umbla într-un chip vrednic de Domnul”.

Așadar, motivul pentru a cunoaște adevărul nu este niciodată acela de a te lăuda cu cunoștințele tale. Atunci când studiem adevărul, o facem întotdeauna cu scopul de a-l pune în practică în viața noastră. Totuși, acest lucru este posibil numai dacă cunoaștem mai întâi voia lui Dumnezeu. Așadar, acest al doilea punct al rugăciunii lui Pavel decurge în mod natural din primul. Ideea este următoarea: adevărul tainei ar trebui să determine modul nostru de viață. Pavel menționează o umblare demnă de cel puțin patru ori în scrisorile sale:

- Umblați „într-un chip vrednic de Dumnezeu” (1. Tesaloniceni 2.12).
- Umblați „într-un chip vrednic de Domnul” (Coloseni 1.10).
- Umblați „într-un chip vrednic de Evanghelie” (Filipeni 1.27).

- Umblați „într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați” (Efeseni 4.1).

Practicarea adevărului este la fel de importantă ca și studierea adevărului. Cunoașterea adevărului ar trebui, așadar, să ne conducă la „a aduce rod în orice lucrare bună”. Dacă umblăm în adevărul tainei, așa cum este conform voii lui Dumnezeu, vom crește în adevărata „cunoaștere a lui Dumnezeu”. Aceasta este sinonimă cu „priceperea spirituală” pe care Pavel o menționează în versetul 9.

Versetul 11

Coloseni 1.11: ... întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale, pentru orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie; ...

3) S-ar fi putut presupune că Pavel se roagă pentru ca credincioșii să fie înzestrați cu putere divină, *în al treilea rând*, pentru a face lucrări mărețe în slujire, așa cum se relatează în primele capitole din Faptele apostolilor. Dar nu este așa; mai degrabă, ar trebui să li se dea putere pentru a înfrunța împotrivirea și persecuția, pe care le-ar întâlni cu siguranță, dacă ar pune în practică adevărul tainei. De aceea, Pavel se roagă ca ei să aibă „răbdare și îndelungă-răbdare”, pentru că vor avea nevoie de ele pentru a trăi într-o lume care se opune lui Hristos.

Acest lucru arată: atunci când umblăm în adevărul deplin revelat al lui Dumnezeu și arătăm caracterul lui Hristos în viața noastră, acest lucru stârnește ura lumii. Lumea Îl urăște pe Hristos, iar atunci când Îl arătăm pe Hristos în viața noastră, ea ne urăște și pe noi (Ioan 15.18-20). De aceea, credincioșii trebuie să fie întăriți pentru acest fel de împotrivire. De aceea Pavel se roagă ca credincioșii să primească „putere” de la Dumnezeu - nu pentru a face vreo lucrare mare pentru Hristos, ci pentru a suferi pentru Hristos. El adaugă că răbdarea și îndelunga noastră răbdare trebuie să fie „cu bucurie”. A suporta cu răbdare loviturile lumii este „plăcut lui Dumnezeu” (1. Petru 2.20); dar mai bine decât a le suporta cu răbdare este a le suporta cu bucurie. Acest lucru ne face fețele să strălucească (1. Petru 4.13,14) și este o mărturie puternică pentru toți. Un martir creștin care moare pe rug în flăcări și o face cu bucurie este o demonstrație a acestui tip de putere dumnezeiască.

Versetele 12-14

4) În al *patrulea* rând, Pavel se roagă ca ei să fie plini de un duh de recunoștință și de laudă:

Coloseni 1.12-14: ... mulțumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor.

Prin urmare, el s-a rugat ca credincioșii să fie recunoscători pentru „partea” prezentă în care au fost aduși prin har. El Îl menționează pe „Tatăl”, care este sursa tuturor binecuvântărilor; pe „Fiul dragostei Sale”, care este canalul prin care binecuvântarea a ajuns la noi; o „împărăție” în care am fost aduși și care este guvernată de „lumina” și „dragostea” divină. În ce loc minunat ne aflăm! Acesta este cu siguranță un motiv de mulțumire și de laudă.

Intrăm în Împărăția lui Dumnezeu doar prin nașterea din nou (Ioan 3.5), dar numai nașterea din nou nu ne face „capabili [sau: potriviți]” pentru această parte binecuvântată în Hristos. Avem nevoie de ceva mai mult: trebuie să ne odihnim în credință în lucrarea terminată a lui Hristos și să fim pecetluiți cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Acest lucru ne aduce în poziția noastră creștină deplină înaintea lui Dumnezeu (Romani 8.9). J.N. Darby spune:

Coloseni 1.12 ne învață: „mulțumind Tatălui, care ne-a făcut capabili de moștenirea sfinților în lumină”. Nașterea din nou a unui om nu îl face apt; faptul că a fost făcut viu îl face să simtă nevoia de aceasta; este nevoie de altceva, care îl face pe cineva apt pentru glorie, și aceasta este lucrarea lui Hristos în har”.⁵

„Partea” la care se referă Pavel aici, în versetul 12, este întreaga dimensiune a binecuvântărilor noastre cerești în Hristos. Este o moștenire de lucruri spirituale. În schimb, moștenirea din Efeseni 1 (de la versetul 11) include lucrurile materiale ale acestei creații din ceruri și de pe pământ (Efeseni 1.11,14,18). Așadar, în Noul Testament există două aspecte ale moștenirii unui credincios:

- Faptele apostolilor 26.18, Coloseni 1.12 și 1. Petru 1.4 se referă la partea spirituală în Hristos „în cer”. J.N. Darby denumesc acest aspect al moștenirii ca fiind „deasupra capetelor noastre” (în cer), deoarece aceste pasaje biblice îl privesc pe credincios ca pe un pelerin care merge pe calea credinței pe pământ.
- În schimb, Darby denumesc aspectul moștenirii din Efeseni ca fiind ceva care este „sub picioarele noastre”, și aceasta deoarece credinciosul este privit în această epistolă ca fiind așezat în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2.6) și totul în univers este sub el - chiar și ființele îngerești (Efeseni 1.20,21). Darby distinge aceste două aspecte după cum urmează:

Moștenirea este moștenirea tuturor lucrurilor pe care Hristos le-a creat. Dar în 1 Petru, sau Coloseni 1, chestiunea este în ceruri.⁶

Pentru a face distincția între aceste două lucruri, traducerea sa a Bibliei redă partea spirituală ca „parte” și partea materială ca „moștenire”.

Pentru ca noi să fim potriviți pentru o binecuvântare atât de mare, a trebuit ca răscumpărarea să vină la noi. Stăpânirea lui satan asupra sufletelor pierdute este numită aici „puterea întunericului” (Luca 22.53; Faptele apostolilor 26.18; Efeseni 6.12). Dar puterea măreață și harul lui Dumnezeu „ne-a eliberat din ea și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Sale”. În Scriptură sunt menționate cel puțin zece aspecte diferite ale Împărăției lui Dumnezeu. Chiar în acest pasaj, ne aflăm într-o sferă de privilegii, în care trăim în părtășie cu Tatăl și cu Fiul și savurăm afecțiunea lor. Așadar, în acest domeniu, Dumnezeu ne iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său (Ioan 17.23)!

În Fiul dragostei Sale avem „răscumpărarea” noastră. Pentru ca noi să fim făcuți apti pentru această împărăție, trebuia plătit un „preț de răscumpărare”, iar acest lucru a fost făcut prin lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce (Matei 20.28; 1. Timotei 2.6). Răscumpărare înseamnă că credinciosul este „răscumpărat” de Dumnezeu și „eliberat” de consecințele

păcatelor sale și de puterea păcatului și a lui satan. De aceea Pavel adaugă: „iertarea păcatelor”. Aceasta înseamnă: ni s-a acordat eliberarea deplină de pedeapsa veșnică pentru păcatele noastre!

Gloria Fiului, în care avem răscumpărarea (versetele 15-22).

Așa cum am menționat mai devreme, credincioșii din Colose ar trebui să înțeleagă plinătatea care locuiește în Hristos. Dacă ar putea vedea că tot ceea ce au nevoie se află în El, nu s-ar gândi să caute în altă parte pentru a-și satisface nevoile spirituale. Acest lucru i-ar fi păzit de a asculta de învățătorii mistici care circulau în zona lor.

După ce ni l-a prezentat pe Fiul în relația Sa cu Tatăl - El este subiectul afecțiunii Tatălui - Pavel continuă acum să vorbească despre gloria Fiului, pentru ca El să devină și subiectul afecțiunii inimii *noastre*. Cine este, așadar, „Fiul dragostei Lui” (Coloseni 1.13), în care avem mântuirea? Sub îndrumarea Duhului Sfânt, Pavel răspunde la această întrebare prezentând Persoana și lucrarea lui Hristos într-un mod magnific. Misticii, în efortul de a adăuga la adevărul despre Persoana lui Hristos, i-au diminuat gloria prin afirmații blasfematoare. Pavel, pe de altă parte, ne pune în față gloria lui Hristos și preamărește măreția Persoanei Sale. Acest lucru confirmă bine-cunoscuta afirmație că orice slujbă adevărată care vine de la Dumnezeu Îl glorifică pe Hristos.

Dacă aplicăm tipologia cuceririi țării Canaanului de către Israel, avem în fața noastră, în versetele următoare, contraimaginea arătării pe care Iosua a văzut-o, a „Căpeteniei oștirii Domnului” (Iosua 5.13-15). Această Căpetenie glorioasă și puternică l-a întâlnit pe Iosua în Ierihon și l-a anunțat că a venit să-i conducă pe copiii lui Israel în moștenirea promisă în Canaan. În mod similar, în acest pasaj primim o privire asupra glorioasei Persoane a lui Hristos, ca fiind Cel care îi conduce pe credincioși să recunoască și să se bucure de partea lor cerească de binecuvântare, al cărei model este Canaan. În fața unei Persoane atât de mari, Iosua „a căzut cu fața la pământ și s-a închinat”. Apoi Căpetenia oștirii Domnului i-a zis: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt!” De asemenea, atunci când atingem subiectul Persoanei lui Hristos, așa cum facem în acest capitol, trebuie să ne amintim: și noi ne aflăm pe un teren sfânt și trebuie să fim atenți și precauți în abordarea acestui subiect extraordinar. Acest capitol este unul dintre primele trei capitole din Biblia noastră care prezintă gloria persoanei lui Hristos: Ioan 1, Coloseni 1 și Evrei 1.

Pavel ne atrage atenția asupra gloriei lui Hristos în trei moduri: în relație cu Dumnezeu, în relație cu creația și în relație cu credincioșii.

1. În relația cu Dumnezeu (versetul 15a)

Versetul 15a

Coloseni 1.15a: El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, ...

Primul lucru pe care Pavel îl spune despre măreția și gloria lui Hristos este că El este „chipul lui Dumnezeu cel nevăzut”. Aceasta se referă la gloria Sa fundamentală în Dumnezeire. În

Sfânta Scriptură, „imaginea” are înțelesul că ceva sau cineva reprezintă pe altcineva (Luca 20.24). Astfel, omul, creat după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1.26,27), a fost menit să-L reprezinte pe Dumnezeu pe pământ. Dar a căzut în păcat și imaginea a fost distorsionată. Deși decăzut, omul este încă „după chipul lui Dumnezeu” sau „chipul lui Dumnezeu” (Geneza 9.6; 1. Corinteni 11.7) și, prin urmare, este încă responsabil să-L reprezinte pe Dumnezeu - dar, din păcate, face acest lucru foarte inadecvat. Hristos, pe de altă parte, Îl reprezintă perfect pe Dumnezeu. În viața Sa pământească, El a reprezentat în mod perfect adevăratul caracter al lui Dumnezeu, ca imagine vie și asemănare a lui Dumnezeu. Fiind divin, El este „strălucirea gloriei Sale [a lui Dumnezeu] și întipărirea [amprenta] Ființei Sale [a lui Dumnezeu]” (Evrei 1.3). Acest lucru confirmă Dumnezeirea Sa, deoarece numai o Persoană divină poate dezvălui pe deplin și înfățișa perfect o Persoană divină.

Deoarece Dumnezeu este „nevăzut”, nicio creatură nu-L poate vedea. Pentru ca Dumnezeu să fie revelat ca Tată, o Persoană divină (Hristos) a trebuit să coboare de la Dumnezeu pentru a revela adevăratul caracter al lui Dumnezeu - lumina și dragostea. Așadar, în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, vedem cine este Dumnezeu: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18; 14.9).

Este interesant și instructiv ceea ce spune Sfânta Scriptură despre Hristos: în timp ce omul este creat „în chipul lui Dumnezeu” și „după asemănarea lui Dumnezeu”, despre Hristos ea spune doar că este „chipul” lui Dumnezeu (2. Corinteni 4.4), dar nu că era „asemănarea” lui Dumnezeu. Motivul: Hristos nu este ca Dumnezeu - El este Dumnezeu (Ioan 1.1). A spune că El era ca Dumnezeu ar putea duce la concluzia că nu era Dumnezeu. El „S-a făcut carne” (Ioan 1.14), dar nu a fost niciodată făcut Dumnezeu, pentru că El a existat întotdeauna în Dumnezeire. Scriptura spune că Hristos „S-a făcut asemenea oamenilor” (Filipeni 2.7; Romani 8.3). Adică, El a fost ca oamenii în ceea ce privește ființa, a avut un duh ca omul (Ioan 13.21), un suflet ca omul (Ioan 12.27) și un trup ca omul (Evrei 10.5). În acest sens, El a devenit „asemenea fraților Săi” (Evrei 2.17). Din punct de vedere moral, însă, El nu era ca un om. La întruparea Sa, El nu S-a unit cu carnea omului păcătoasă. El a fost „fără păcat” (Evrei 4.15). Aceasta înseamnă că El nu avea o natură păcătoasă decăzută. Domnul Isus Hristos este și astăzi - înălțat la dreapta lui Dumnezeu - un Om în stare glorificată.

2. În raport cu creația (versetele 15b,16)

Versetele 15b,16

În ceea ce privește crearea universului, Hristos nu este mai prejos decât Creatorul tuturor! Pavel a spus:

Coloseni 1.15b,16: ... Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El.

Creația, așadar, ne arată gloria creatoare a lui Hristos (Psalmul 19.1-3).

Unii cred că „Cel întâi-născut din întreaga creație” înseamnă că Domnul a fost prima ființă creată de Dumnezeu. Dar nu așa este folosit termenul „întâiul născut” în Sfânta Scriptură. În Scriptură, acest termen nu are nimic de-a face cu faptul că El ar fi fost cel dintâi conform ordinii nașterii. Deși este adevărat că Domnul a fost născut primul în familia lui Iosif și a Mariei (Matei 1.25), nu acesta este sensul acestui termen. Mai degrabă, el denotă poziția unei persoane față de altele, primul rang și, prin urmare, întâietatea față de alții (Exodul 4.22; Romani 8.29; Evrei 12.23). Un exemplu: David nu a fost primul născut în familia lui Isai (1. Cronici 2.13-15) și totuși Dumnezeu l-a numit „întâiul născut” (Psalmul 89.27). De asemenea, Efraim nu a fost primul născut în familia lui Iosif (Geneza 48.14), dar Dumnezeu l-a numit „întâiul său născut” (Ieremia 31.9).

Când Hristos a intrat în creația Sa, fiind ceea ce era (Dumnezeu „revelat în trup”, 1. Timotei 3.16), El nu putea avea alt loc decât cel de „Întâiul născut”. Când Domnul a fost aici în lume, nu a insistat asupra drepturilor Sale ca fiind Cel întâi-născut; dar acest lucru îl va face într-o zi viitoare, când va lua în stăpânire, la arătarea Sa, moștenirea tuturor lucrurilor create. Cu toate acestea, El avea aceste drepturi, iar credincioșii au recunoscut acest lucru.

Acest pasaj arată în mod clar că Hristos este Creatorul „tuturor lucrurilor”. Multe alte pasaje confirmă acest lucru (Ioan 1.3,10; Efeseni 3.9; Evrei 1.2,10; Apocalipsa 4.11). Biblia spune: „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul” (Geneza 1.1). Termenul „Dumnezeu” (*Elohim*) este la plural,⁷ ceea ce indică faptul că toate cele trei Persoane din Dumnezeire au fost implicate în această lucrare de creație. În mod similar, termenul „Creator” din Eclesiastul 12.1 este la plural. Dar atunci când o persoană din Dumnezeire este numită Creator, este vorba întotdeauna de Fiul. La fel este și aici, în Coloseni 1.

Când Pavel descrie „toate lucrurile”, pe care le-a creat Domnul, el spune: „cele văzute și cele nevăzute”. Aceasta se referă la cele două grupuri cuprinzătoare de lucruri create. Pavel nu menționează aici întâmplător lucrurile nevăzute, pentru că tocmai această latură a lucrurilor îi preocupa pe credincioșii din Colose. Ei trebuiau să știe că Hristos era Creatorul tuturor acestor lucruri nevăzute și, din moment ce El este Creatorul acestor lucruri, înseamnă că este superior lor. De ce ar trebui să fim entuziasmați de aceste lucruri, când suntem transferați în împărăția Fiului dragostei Sale și avem privilegiul de a avea părtășie acolo cu Însuși Creatorul? Este absurd să cauți lucrurile pe care le-a făcut Creatorul și nu pe Creatorul Însuși. Dacă credincioșii din Colose ar fi înțeles acest lucru, ar fi fost reținuți să se întoarcă la lucrurile mistice.

De asemenea, nu este întâmplător faptul că Pavel vorbește despre „tronuri, domnii, stăpâniri, autorități”. Acestea sunt ființe îngerești nevăzute, de diferite grade și funcții, toate create de Hristos. Misticii învățau că credincioșii ar trebui să se închine acestor făpturi (Coloseni 2.18). Dar de ce ar trebui creștinii să caute și să se închine la îngeri când se pot închina la Creatorul Însuși?

Versetul 17

Coloseni 1.17: Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El.

Această afirmație arată că Hristos este o Persoană divină și veșnică. El există în afara timpului; acest lucru este indicat de timpul prezent „este” (compară cu Ioan 8.58). Faptul că toate lucrurile „se mențin” prin El arată că El nu este doar Creatorul universului, ci și Susținătorul universului. Chiar și atunci când a trăit aici pe pământ ca simplu Om, existența universului depindea de El! Acest lucru este cu adevărat uimitor. Autorul imnului exprimă acest fapt în felul următor:

*Thou Countenance transcendent!
Thou life-creating Sun!
To worlds on Thee dependent—
Yet bruised and spit upon.*⁸

Traducerea literală:

Tu, chipul Tău sublim!
Tu, soare care creezi viața!
Lumile depind de Tine.
Și totuși Tu ești lovit și scuipat.

Slava lui Hristos în creație este o slavă dobândită; El a dobândit-o atunci când a creat cerurile și pământul. În versetul 16, sunt folosite trei prepoziții diferite pentru a transmite trei gânduri diferite despre Hristos și creație:

- „în El”⁹ - Toată puterea creatoare (autoritatea) locuiește în El.
- „prin El” - El este instrumentul activ (mijlocul) prin care acționează puterea divină.
- „pentru El” - El este scopul divin, pentru care toate lucrurile au fost create; este pentru buna Lui plăcere (Apocalipsa 4.11).¹⁰

3. În raport cu credincioșii (versetul 18)

Versetul 18

Coloseni 1.18: Și El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate; ...

Pavel prezintă acum gloria lui Hristos în legătură cu credincioși. Versetul 18 arată că Dumnezeu a acționat pe scena morții (în înviere), pentru a-i aduce pe credincioși într-o relație cu Dumnezeirea, pentru ca ei să se poată bucura de ceea ce El savurează în Fiul Său iubit. Hristos, în virtutea învierii și înălțării Sale, a devenit „Capul trupului” și „Întâiul-născut dintre cei morți”.¹¹ El are astfel o glorie eclezială¹² ca și Cap al trupului, precum și gloria poziției de prioritate în legătură cu locul Său în noua creație. În consecință, credincioșii au o dublă legătură cu Hristos aflat la dreapta lui Dumnezeu:

- În primul rând, în Sfânta Scriptură suntem priviți ca „mădulare” ale Trupului lui Hristos, al cărui Cap este El (Romani 12.5; 1. Corinteni 12.12,13). Această unire cu El s-a realizat atunci când El S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a trimis Duhul Sfânt să

locuiască în credincioși (Faptele apostolilor 2).

- *În al doilea rând*, în Sfânta Scriptură suntem priviți ca „frați” în generația de oameni nouă creată, al cărei Întâi-născut este Hristos (Romani 8.29; 2. Corinteni 5.17; Galateni 3.28,29; 6.15; Efeseni 2.10; 4.24; Coloseni 3.10,11; Evrei 2.12,13; Apocalipsa 3.14). Această legătură cu Hristos s-a realizat după ce El a înviat din morți și a suflat asupra ucenicilor, spunându-le: „Primiți Duhul Sfânt” (Ioan 20.22). Așadar, El este „Începutul” unei generații de oameni complet noi (Apocalipsa 3.14) și, în calitate de Întâiul-născut în această generație, El trebuie să aibă „întâietatea” în toate lucrurile.

Cele două legături de mai sus cu Hristos în înălțime sunt indicate de două formulări din epistolele lui Pavel:

- „așa este și Hristosul” - Aceasta se referă de obicei la faptul că membrii Trupului și Capul sunt uniți împreună într-o unitate (unire). În această unire cu Hristos, avem binecuvântările și privilegiile noastre colective în închinare și slujire, exercitate prin Duhul Sfânt (1. Corinteni 12.12,13; Efeseni 1.10 etc.).
- „în Hristos” - Aceasta indică faptul că suntem uniți cu Hristos ca frați ai Lui în noua creație (2. Corinteni 5.17 etc.). În aceasta constau binecuvântările noastre individuale (Efeseni 1.3).

Întruparea lui Hristos (versetul 19)

Versetul 19

După ce a prezentat câteva glorii ale Persoanei lui Hristos - ca imagine a lui Dumnezeu, Întâiul-născut al întregii creații, Capul Bisericii și Întâiul-născut al noii creații - Pavel ne îndreaptă acum atenția spre alte mari glorii ale lui Hristos: acestea au legătură cu faptul că El a devenit Om și a murit pe cruce.

Pentru a expune aceste glorii, Pavel ne duce înapoi la întruparea lui Hristos, când El a unit natura omenească cu Persoana Sa și a devenit Om (Ioan 1.14; 1. Timotei 3.16). Numai ca ființă omenească putea să ia locul omului ca purtător al păcatului, pentru a realiza răscumpărarea; de aceea a trebuit să devină om.

Coloseni 1.19: ... pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El ...

Cele trei Persoane ale Dumnezeirii [= întreaga plinătate] erau în El în viață și voință (Ioan 1.32; 14.10) și, prin urmare, tot ceea ce Hristos a spus și a făcut „a plăcut” Tatălui (Matei 3.17; Ioan 8.29) și a fost „îndreptățit în Duh” (1Tim 3.16). Întruparea a scos astfel în evidență gloria morală a lui Hristos.

Întruparea Sa L-a adus pe Dumnezeu în imediata apropiere a omului. Prin ea, Cel care este infinit de înalt s-a făcut foarte aproape de om (1Ioan 1.1,2)! Viața și lucrarea lui Hristos pe pământ, care a fost „plină de har și de adevăr” (Ioan 1,14), a deschis ochii oamenilor pentru a înțelege cine este Dumnezeu în caracterul Său moral. Hristos a prezentat în mod desăvârșit harul moral printre oameni, pentru că L-a glorificat pe Dumnezeu în tot ceea ce a spus și a

făcut (Ioan 17.4). Când a trăit printre oameni, gloria Sa morală strălucea peste tot; era ceva ce nu putea fi ascuns.

Crucea lui Hristos (versetul 20a)

Versetul 20a

Coloseni 1.20a: ... și prin El să împace toate lucrurile cu Sine ... făcând pace prin sângele crucii Lui.

Pavel continuă să vorbească despre o altă mare glorie a lui Hristos, care este legată de moartea Sa: gloria Sa de Răscumpărător. Această glorie a obținut-o Domnul mergând la cruce și glorificându-L pe Dumnezeu în problema păcatului. Pavel spune că Hristos „a făcut pace prin sângele crucii Lui”. Întruparea nu ne putea face să fim uniți cu Hristos în trupul Său și nici nu ne putea face să fim o parte din generația noii creații. După cum am menționat deja, aceste legături, prin care suntem binecuvântați cu Hristos, nu au putut avea loc decât după învierea Sa din morți și înălțarea Sa. Nici măcar întruparea lui Hristos nu l-a putut aduce înapoi la Dumnezeu pe omul care se îndepărtase de Dumnezeu. Nici o glorie morală, așa de mare cum s-a văzut în viața perfectă a lui Hristos, nu l-a putut aduce pe om înapoi. Vorbind cu respect, toată plinătatea Dumnezeirii care locuia în Hristos - oricât de mare era ea - nu putea face acest lucru. A fost nevoie de o lucrare mai cuprinzătoare, iar acest lucru îl vedem în moartea lui Hristos pe cruce. El a făcut pace prin sângele crucii Lui, și prin aceasta a pus fundamentul pentru ca omul să fie binecuvântat și împăcat cu Dumnezeu (1. Petru 3.18).

Este important să înțelegem că lucrarea lui Hristos pe cruce nu este doar pentru păcatele credincioșilor. El a gustat moartea pentru „toate lucrurile” (Evrei 2.9). Aceasta înseamnă că moartea Sa pe cruce a plătit prețul pentru toate consecințele păcatului în creație. Prin lucrarea Sa de pe cruce, El a cumpărat „ogorul” (lumea) și tot ce se află în el (Matei 13.38,44). Deci, El are titlul de proprietate asupra tuturor lucrurilor, deoarece este „proprietatea Sa cumpărată” și El așteaptă să o răscumpere (Efeseni 1.14). Acest aspect al lucrării lui Hristos pe cruce - faptul că El a gustat moartea pentru toate - este numit „ispășire” (Romani 3.25; Evrei 2.17; 1 Ioan 2.2; 4.10). El are de-a face cu faptul că Dumnezeu este justificat în legătură cu căderea în păcat, satisfăcând pe deplin cererile justiției divine pentru toate.

Deoarece „pacea” a fost făcută prin sângele crucii, nu i se cere nimănui „să dobândească pacea cu Dumnezeu” (așa cum se spune în mod eronat), pentru că Hristos a făcut deja pacea. Oamenii nu ar putea face pace nici dacă li s-ar cere acest lucru! Faptul că Hristos a asigurat pacea pentru toți nu înseamnă că toți sunt îndreptățiți și au „pace cu Dumnezeu” (Romani 5.1). Pentru a avea pace, trebuie să crezi în Domnul Isus Hristos și să te bazezi în credință pe lucrarea Sa terminată. Pacea care a fost încheiată prin sângele crucii înseamnă: prețul a fost plătit, lucrarea a fost acceptată, iar calea spre Dumnezeu a fost deschisă pentru a putea fi vestită lumii: „Veniți, pentru că acum toate sunt gata” (Luca 14.17). Astfel, lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce l-a oferit lui Dumnezeu o bază dreaptă pentru a oferi iertare și binecuvântare tuturor celor care cred în Evanghelie.

Împăcarea - două aspecte (versetele 20b-22)

Pavel le prezintă credincioșilor măreția lucrării lui Hristos pe cruce și este condus de Duhul Sfânt să se îndrepte spre cea mai cuprinzătoare și mai amplă lucrare a harului lui Dumnezeu: împăcarea. El explică care a fost planul lui Dumnezeu: prin faptul că Hristos a făcut pace prin sângele crucii, Dumnezeu vrea „... prin El [Hristos], să împace toate ..., fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, ... Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui” (Coloseni 1.20-22). Împăcarea are de-a face cu faptul că Dumnezeu aduce tot ceea ce s-a îndepărtat de El, din cauza păcatului, înapoi în armonie și părtășie cu El Însuși. Astfel, moartea lui Hristos este văzută aici ca fiind cea care a pus bazele unei duble împăcări: pentru toate lucrurile de pe pământ și din ceruri (Coloseni 1.20) și pentru toți oamenii care cred în Evanghelie (Coloseni 1.21,22).

Împăcarea tuturor lucrurilor (versetul 20b)

Versetul 20b

Coloseni 1.20b: ... prin El, ... fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, ...

Împăcarea „tuturor lucrurilor” este menționată mai întâi. Are de-a face cu punerea în ordine a tuturor lucrurilor în raport cu Dumnezeu. Toată creația a fost afectată de păcat și are nevoie de curățire (Iov 15.15; Evrei 9.23) și de răscumpărare (Efeseni 1.14) și trebuie să fie redată lui Dumnezeu, astfel încât să poată fi folosită în scopul pentru care a fost creată. Creația este într-adevăr definitiv stricată, deformată prin păcat, dar ea nu este vinovată. Ea nu a căzut în starea sa decăzută prin propria voință (Romani 8.20). Cu toate acestea, ea se află în prezent sub „robia stricăciunii” și „suspină și este în dureri de naștere” (Romani 8.21,22). Împăcarea creației începe atunci când va veni Hristos (Faptele apostolilor 3.20,21). Una dintre primele Sale acțiuni va fi aceea de a înlătura robia stricăciunii, care se află asupra creației. Dar lucrarea de împăcare va fi completă abia atunci când se va ajunge la starea veșnică și când ultima pată a păcatului va fi îndepărtată și totul va fi adus în armonie cu Dumnezeu.¹³ Toată dezordinea din creație, tot haosul, va dispărea atunci, iar pământul și cerurile vor fi complet eliberate de puterea răului și de efectele păcatului (1. Corinteni 15.24-28). Atunci se va împlini Ioan 1.29: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.

Este interesant faptul că la creație „cerurile” sunt menționate înaintea „pământului” (Coloseni 1.16), dar la ispășire „pământul” este menționat înaintea „cerurilor” (Coloseni 1.20). Aceasta arată ordinea în care au fost create (Geneza 1) și ordinea în care vor fi împăcate. Astfel, lucrarea de împăcare va începe cu lucrurile de pe pământ și se va extinde apoi la cele din ceruri. „Cele de sub pământ [= ființele din iad]”, menționate în Filipeni 2.10, nu sunt incluse în împăcare și, prin urmare, nu sunt menționate aici. „Ființele iadului” sunt îngeri căzuți și oameni nepocăiți, care sunt condamnați la o eternitate pierdută. Ei nu erau ființe infernale, atunci când Dumnezeu i-a creat, dar au devenit ființe infernale, pentru că s-au răzvrătit. Într-o zi vor fi forțați să își plece genunchii și să se supună stăpânirii lui Hristos, așa cum spune Filipeni 2.10, dar aceasta nu este răscumpărare și nici împăcare.¹⁴

Împăcarea credincioșilor (versetele 21,22).

Versetele 21,22

Coloseni 1.21,22: Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui, ...

Așa cum am menționat mai devreme, împăcarea tuturor lucrurilor este viitoare; încă nu s-a realizat. Între timp, Dumnezeu îi împacă pe oameni prin Evanghelia harului Său.

Poate că cea mai tristă consecință a căderii în păcat este înstrăinarea dintre om și Dumnezeu. Gânduri și sentimente greșite față de Dumnezeu stăpânesc acum inima și mintea omului (Coloseni 1.21). Din cauza păcatului, oamenii, în starea lor decăzută, au devenit „urători de Dumnezeu” (Romani 1.30) și astfel nutresc o mare „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8.7). Coloseni 1.21,22 arată că starea decăzută a omului este dublă: omul a devenit *străin și vrăjmaș* al lui Dumnezeu. Omul este „înstrăinat” prin natura sa, „vrăjmaș” este prin acțiunile sale. Ca „străin” și „vrăjmaș”, omul este acum îndepărtat moral și spiritual de Dumnezeu și nu are nicio relație cu Creatorul său. Această înstrăinare nu s-a aplicat numai lui Adam, care a fost primul care a păcătuit, ci se aplică și întregii generații de după el, tuturor urmașilor lui (Romani 5.19a). Ura și vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu sunt prezente în diferite grade în fiecare om pierdut. Ele se manifestă în blasfemia cu care oamenii iau în deșert Numele sfânt al lui Dumnezeu (Psalmul 139.20) și „în faptele rele”, pe care le fac. Toate acestea au contribuit la înstrăinarea omului de Dumnezeu. Oamenii au sentimentul că au greșit, iar conștiința lor îi acuză și îi ține departe de Acela, față de care au greșit: Dumnezeu.

Vrăjmășia este în întregime de partea omului; omul a păcătuit și s-a îndepărtat de Dumnezeu. Chiar dacă inima omului este stricată față de Dumnezeu, atitudinea lui Dumnezeu față de om nu s-a schimbat. El este în continuare bine intenționat, binevoitor față de păcătos, pentru că El este Dumnezeu cel mare și neschimbător (Maleahi 3.6). Acest lucru este demonstrat de faptul că El „Și-a arătat dragostea pentru noi ... pe când eram încă păcătoși” și că Și-a dovedit dragostea prin „moartea lui Hristos pentru noi” (Romani 5.8). În modul său de gândire răătăcită, omul îl vede pe Dumnezeu ca pe un vrăjmaș, dar nicidecum El nu este. Dimpotrivă, Dumnezeu caută binele și binecuvântarea omului! Inima omului are nevoie urgentă de schimbare, dar nu și Dumnezeu, căci El l-a iubit întotdeauna pe om. De aceea, nu Dumnezeu trebuie să Se împăce cu omul, ci omul cu Dumnezeu. A spune că Dumnezeu are nevoie de împăcare neagă „dragostea Sa veșnică” pentru om (Ieremia 31.3; Ioan 3.16). Când oamenii își dau seama că au nevoie să fie mântuiți, au uneori ideea greșită că, deoarece au păcătuit și s-au îndepărtat de Dumnezeu, trebuie să facă ceva pentru a deschide inima lui Dumnezeu pentru ei. Unii cred că trebuie să verse lacrimi; alții cred că trebuie să-și facă ordine în viață și să devină religioși. Dar chiar și făcând acest lucru, nu reușesc să recunoască inima lui Dumnezeu; inima Lui a fost întotdeauna aproape de om și bine intenționată față de el.

Din acest motiv, Sfânta Scriptură nu prezintă împăcarea așa cum o cunoaștem noi astăzi în sensul modern al cuvântului. În prezent, împăcarea înseamnă că două părți, care s-au înstrăinat, se apropie una de cealaltă cu un anumit grad de disponibilitate pentru compromis, astfel încât relația dintre ele să redevină ceea ce a fost odată. Dimpotrivă, conform Bibliei, împăcarea înseamnă că omul este adus înapoi la Dumnezeu. În afară de aceasta, noi suntem

cei care „primim împăcarea”, nu Dumnezeu (Romani 5.11).¹⁵

În harul Său, Dumnezeu a învins înstrăinarea și vrăjmășia omului, rezolvând problema păcatului prin moartea lui Hristos. Apoi Și-a trimis slujitorii Săi să vestească faptul că Dumnezeu îl iubește pe om și că a pregătit o cale pentru a-l readuce la pace. Așadar, mesajul Evangheliei, pe care slujitorii lui Dumnezeu îl duc lumii, este: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2. Corinteni 5.20). Acest lucru nu înseamnă că fiecare persoană din lume este acum împăcată sau că toți vor fi împăcați într-o zi. Mai degrabă, înseamnă că Dumnezeu a luat măsuri pentru a ajunge la fiecare om și pentru a-l restabili, dacă el vrea să vină la Hristos.

În Noul Testament se vorbește despre împăcarea omului în patru pasaje în special, fiecare dintre ele abordând subiectul sub un aspect diferit:

- *Coloseni 1.19-22*: pentru buna plăcere a Dumnezeirii.
- *Romani 5.1-11*: pentru mângâierea și bucuria credinciosului în Dumnezeu
- *Efeseni 2.11-16*: pentru unitatea între mădularele trupului lui Hristos.
- *2. Corinteni 5.19-21*: pentru mărturie în lume.

Așa cum am menționat mai devreme, Coloseni 1.22 prezintă împăcarea din perspectiva lui Dumnezeu, subliniind ceea ce ea realizează pentru plăcerea lui Dumnezeu. Este, așadar, cel mai înalt aspect al împăcării. Iertarea, ca atare, ne-ar fi mulțumit pe noi, dar nu și pe Dumnezeu. Parabola din Luca 15 ilustrează acest fapt important. Tatăl nu s-a mulțumit să-l sărute pe fiul risipitor, ca semn al iertării sale - nu, el a vrut să-i ofere cea mai bună haină, cu un inel la mână și încălțăminte în picioare, ca să poată privi cu drag la fiul său (Luca 15.20-23). De aici învățăm: Dumnezeu realizează împăcarea pentru ca noi să fim „sfinți și fără pată și de neînvinuit” înaintea Lui (Coloseni 1.22) - și în așa fel, încât El să poată găsi plăcere de noi. Împăcarea include iertarea păcatelor și justificarea, dar merge mai departe și îl aduce pe credincios „aproape” de Dumnezeu în pace (Efeseni 2.13). W. Kelly spune:

Împăcarea este, așadar, un termen cu o semnificație bogată și merge mult dincolo de pocăință sau credință, de aducere la viață sau justificare.¹⁶

Deci, întruparea L-a adus pe Dumnezeu la oameni, iar împăcarea îi aduce pe oameni (pe credincioși) la Dumnezeu.

Principala diferență între împăcarea lucrurilor și împăcarea oamenilor este că împăcarea lucrurilor este universală, dar împăcarea oamenilor nu este. Nu toți descendenții lui Adam căzut primesc această mare binecuvântare, ci numai cei care cred în Evanghelie și Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor. O altă diferență: Dumnezeu împacă lucrurile cu Sine prin exercitarea judecății; dar îi împacă pe oameni prin puterea dragostei Sale și a harului Său, care lucrează în inimile lor, pentru a risipi ura și vrăjmășia lor. El îi transformă și îi împacă pe cei care sunt străini și vrăjmași din cauza păcatului și îi face fii, care „se laudă în Dumnezeu” (Romani 5.11), iar Dumnezeu, la rândul Său, are plăcere de ei!

*Father, Thy sovereign love has sought
Captives to sin, gone far from Thee;*

*The work that Thine own Son hath wrought,
Has brought us back in peace and free.*

*And now as sons before Thy face,
With joyful steps the path we tread,
Which leads us on to that blessed place
Prepared for us by Christ our Head.¹⁷*

Tată, iubirea Ta necondiționată a căutat
Prizonieri ai păcatului departe de Tine;
Lucrarea pe care a făcut-o propriul Tău Fiu
Ne-a adus înapoi la pace și libertate.

Și acum ca fii înaintea feței Tale,
Noi mergem pe cale cu pași bucuroși;
Ea ne conduce la acel loc binecuvântat,
pe care Hristos, Capul nostru, l-a pregătit pentru noi.

Rezumat al gloriei lui Hristos în Coloseni 1

- ca și „chip al lui Dumnezeu” (Coloseni 1.15): gloria Sa fundamentală în Dumnezeire
- ca „Cel întâi-născut din întreaga creație” (Coloseni 1.15): gloria Sa de Creator
- ca și „Cap al trupului” (Coloseni 1.18): gloria Sa eclezială
- ca „Cel întâi-născut dintre cei morți” (Coloseni 1.18): gloria Sa nespus de mare în noua creație
- ca fiind Cel în care „locuiește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 1.19): gloria Sa morală
- prin aceea că El „a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20): gloria Sa ca Răscumpărător
- ca Cel care „împacă toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.20): gloria Sa oficială în Împărăție

Un avertisment (versetul 23a)

Versetul 23a

Pavel adaugă apoi un avertisment:

Coloseni 1.23a: ... dacă, în adevăr, rămâneți în credință, întemeiați și tari și fără să vă lăsați abătuți de la speranța Evangheliei pe care ați auzit-o, ...

Prin cuvântul „dacă [cu condiția]” el nu a vrut să sugereze că credincioșii din Colose își puteau pierde mântuirea dacă nu rămâneau neclintiți. Cu toate acestea, era foarte posibil ca unii dintre ei să fi fost doar mărturisitori. Pavel avea motive să creadă că unii făceau parte în

exterior din adunarea creștină din Colose, dar nu erau uniți cu Hristos prin credință. Cu alte cuvinte, ei mergeau la întâlnirile bisericii (adunării) din Colose, dar nu erau de fapt mântuiți. Prin urmare, „voi” din acest verset îi include pe toți cei care au chemat numele Domnului în Colose, inclusiv pe cei care poate că au mărturisit credința doar în exterior. Adevărații credincioși își arătau credința rămânând în credință, iar cei care nu aveau o credință autentică arătau aceasta prin faptul că nu rămâneau în credință. De aceea Pavel adaugă acest cuvânt de avertizare, pentru ca o simplă mărturisire să poată fi verificată. Astfel, binecuvântările minunate conținute în ispășire depind de faptul dacă cineva crede cu adevărat în Hristos, iar dacă rămâne pe calea credinței, aceasta este cea mai bună dovadă că are o credință autentică.

Există două tipuri de „dacă” în Scriptură: un „dacă” de condiție și un „dacă” de argument. Un „dacă” al condiției presupune că există posibilitatea ca condițiile să nu fie îndeplinite într-o anumită chestiune. Pe de altă parte, într-un „dacă”-argument, scriitorul stabilește anumite fapte în argumentul său și se bazează pe ele pentru a susține un anumit punct de vedere. În acest caz, cuvântul „dacă” ar putea fi înlocuit cu cuvântul „de vreme ce [prin urmare]” (vezi Coloseni 2.20; 3.1). Pavel folosește „dacă” în Coloseni 1.23 pentru că exista o posibilitate reală ca unii să nu fi crezut Evanghelia, ceea ce s-ar fi văzut prin faptul că nu ar fi rămas în credință.

Simplii mărturisitori se arătau și prin acceptarea doctrinelor blasfematoare, care erau răspândite de falșii învățători din zonă. Observă: Pavel nu vorbește despre faptul că ei se întorc [în mod activ], ci că sunt [în mod pasiv] „îndepărtați”. Adică, alții i-au influențat să [se îndepărteze de credință]. „Nădejdea Evangheliei” din acest pasaj este mai mult decât faptul că credincioșii vor fi glorificați împreună cu Hristos la răpire. Contextul arată spre desăvârșirea glorioasă a ispășirii, care se va realiza atât în ceruri, cât și pe pământ, și în care Dumnezeu va găsi satisfacția deplină.

Cele două slujbe ale lui Pavel (Coloseni 1.23b-2.3).

... pentru cei pierduți (versetul 23)

Versetul 23b

Coloseni 1.23b: ... pe care ați auzit-o, care a fost predicată oricărei făpturi de sub cer, al cărei slujitor am devenit eu, Pavel.

Evanghelia, după cum spune Pavel, „a fost predicată în toată creația”. El nu a vrut să spună că toți oamenii din întreaga lume au auzit mesajul harului lui Dumnezeu, ci că acesta se adresa fiecărei persoane din întreaga creație. Dumnezeu dorește ca „în toată creația care este sub cer” să fie posibilitatea de a auzi aceste lucruri minunate și astfel să fie binecuvântați în Hristos (1. Timotei 2.4). Având în vedere acest lucru, Pavel continuă să vorbească despre cele două slujbe, pe care Domnul i le-a dat, pentru a duce adevărul în lume.

După ce a vorbit deja despre „Evanghelie”, al cărei „slujitor” este, după cum spune el, Pavel merge mai departe și vorbește despre o altă slujbă care i-a fost dată: aceea de a dezvălui

taina despre Hristos și despre Adunare. El spune: „Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, căroră Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei;” (Coloseni 1.24-27).

Așadar, Pavel a avut două slujbe:

- El trebuia să predice „Evanghelia” *celor pierduți*.
- El trebuia să îi învețe pe *credincioși* adevărul „tainei”.

Faptul că aceste două slujbe sunt menționate împreună aici și, de asemenea, în Romani 16.25 și în Efeseni 3.8,9 arată că ele aparțin împreună și ar trebui tratate întotdeauna în consecință. Adevărul Evangheliei ar trebui să se reflecte în adevărul despre Biserică (Adunare). Din nefericire, mulți creștini nu realizează acest lucru și își concentrează energiile pe lucrarea evanghelică, fără a acorda atenție instruirii noilor convertiți cu privire la adevărul despre Biserică. W. Kelly a deplâns acest lucru și scrie:

Unul dintre cele mai triste semne și dovezi ale situației în care se află acum Biserica este că până și copiii lui Dumnezeu cei mai serioși se gândesc prea puțin la reîmprospătarea inimilor credincioșilor. Zelul este doar pentru convertirea păcătoșilor. Slava lui Dumnezeu în Biserică este neglijată. [...] Spun aceasta nu pentru a avea mai puțină milă față de cei pierduți, ci pentru a sublinia pretențiile gloriei și harului lui Hristos față de cei răscumpărați.¹⁸

De aici învățăm: Marele scop al Evangheliei nu este doar de a elibera un om de pedeapsa păcatelor sale, oricât de minunat ar fi acest lucru. Noul convertit trebuie, de asemenea, să înțeleagă locul său în trupul lui Hristos (Biserica) și să lucreze împreună cu ceilalți membri ai trupului pentru a face vizibilă slava Fiului - acesta este scopul lui Dumnezeu, atât acum, în această lume, cât și în lumea viitoare.

... pentru credincioși (versetul 24)

Versetul 24

Coloseni 1.24: Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, ...

Pavel vorbește apoi despre ceea ce l-a costat să aducă adevărul credincioșilor. A fost practic copleșit de persecuții, care i-au provocat multe suferințe (Faptele apostolilor 9.16; 2. Corinteni 11.23-27), ceea ce a dus la faptul că a fost „legat” în lanțuri la Roma (Coloseni 4.3,18). Satan nu stă liniștit și nu permite ca Evanghelia să fie predicată și adevărul să fie învățat. Nu, el stârnește opoziția față de aceasta. Putem fi siguri că satan se opune la tot ceea ce se predică în această lume despre Hristos. De asemenea, el a fost împotriva lui Hristos, când El era pe

pământ și este împotriva lui Hristos și acum, când El a plecat la cer și a format trupul Său, Biserica Sa, pentru a-L reprezenta aici pe pământ. Când nu mai poate să-L urmărească pe Hristos, își îndreaptă energia spre urmărirea trupului Său. Acest lucru se vede în întrebarea pe care Domnul i-a pus-o lui Pavel înainte de a se converti: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?”. (Faptele apostolilor 9.4). A ataca mădularele trupului lui Hristos înseamnă deci a-L ataca pe Hristos Însuși, deoarece există unitate între Cap și trup. Când Saul s-a convertit, el a devenit principalul proclamator al acestui adevăr și, desigur, a fost cel care a dus greul persecuției îndreptate împotriva credincioșilor. Satan viza „vasul ales” (Faptele apostolilor 9.15), pe care Dumnezeu îl alesese în mod special, pentru ca Pavel să proclame tocmai acest adevăr.

Dacă Pavel a trebuit să îndure suferințe, pentru a aduce adevărul credincioșilor, el s-a bucurat de suferință de dragul adevărului. El spune: „Mă bucur acum în suferințe pentru voi”. El le explică că, de fapt, era același tip de suferință, pe care Hristos Însuși a îndurat-o în viața Sa, în timp ce se străduia să împace oamenii cu Dumnezeu (2. Corinteni 5.19). Suferința lui Pavel „împlinea în trupul său ce lipsea necazurilor lui Hristos” adică ceea ce lipsea încă după ce Domnul Și-a încheiat slujba și S-a întors la cer. El a lăsat aceste suferințe în urmă de dragul adevărului, pentru ca alții să le poată „completa”. Astfel, suferințele lui Pavel au completat într-adevăr suferințele lui Hristos. Acestea, desigur, nu erau suferințe ispășitoare, ci suferințele de martir ale lui Hristos. Aceasta era ceva complet diferit de suferința propagată de asceți. Ei și-au mortificat trupurile „pentru satisfacerea cărnii” (Coloseni 2.23), în timp ce Pavel a suferit în trupul său pentru ca „trupul lui Hristos” să poată obține foloase spirituale.

Când privim exercițiile prin care a trecut Pavel ca slujitor, vedem că nu numai că s-a rugat pentru credincioși (Coloseni 1.9) și i-a învățat prin cuvânt și faptă (Coloseni 1.28), ci și că a fost dispus să sufere pentru ei (Coloseni 1.24). Aceste trei lucruri ar trebui să meargă mână în mână în slujirea fiecărui slujitor. O întrebare provocatoare pe care ne-o putem pune este: „Sunt dispus să sufăr pentru credincioși?”.

Taina (versetele 25-28)

Versetul 25

Apoi Pavel vorbește despre a doua sa slujbă:

Coloseni 1.25: ... al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: ...

Această slujire, așa cum am spus, are de-a face cu dezvăluirea adevărului „tainei”. Pavel a fost principalul vestitor al tainei. Acest mare adevăr fusese revelat și altor „sfinți apostoli și profeți” (Efeseni 3.5), dar Pavel a fost însărcinat în mod special de Domnul să „pună în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei” (Efeseni 3.9).

Așa cum am menționat în introducere, taina dezvăluie planul lui Dumnezeu: El vrea să Îl glorifice pe Fiul Său în lumea viitoare în două sfere - în cer și pe pământ - printr-un vas de mărturie special format, Biserica (Adunarea) (Efeseni 1.9,10). Vechiul Testament vorbește

foarte clar despre un Mesia iudeu, care va domni peste tot pământul și sub care Israel și popoarele păgâne se vor bucura. Dar taina dezvăluie altceva: când Hristos va domni, va avea alături de El un complement ceresc: Biserica, Trupul Său, Mireasa Sa. Dumnezeu va folosi acest vas special format pentru a mări gloria lui Hristos în acea zi viitoare (Apocalipsa 21.9-22.5). În afară de aceasta, taina ne dezvăluie că Hristos va domni nu doar peste pământ, ci peste întregul univers - iar administrarea viitorului cerc pământesc va fi sub autoritatea Sa și a Bisericii (Efeseni 1.10: „a lui Hristos”).

În [Introducerea](#) la acest comentariu se menționează, de asemenea, cele două părți ale tainei prezentată în epistolele către Efeseni și Coloseni. Epistola către Efeseni pune accentul pe *aspectul viitor*, când planul lui Dumnezeu în legătură cu Hristos și cu Biserica se va desfășura pe viitorul pământ. Epistola către Coloseni accentuează *aspectul prezent* al tainei. Potrivit acesteia, atributele lui Hristos trebuie să fie realizate în mod practic în mădularele trupului Său, astfel încât lumea să poată vedea dovada vie că Hristos și Biserica sunt una.

Pavel spune că descoperirea acestui mare adevăr „întregește cuvântul lui Dumnezeu”. Astfel, taina este bijuteria lui Dumnezeu care completează revelarea divină a adevărului. După ce această taină a fost dezvăluită, nu mai există niciun adevăr care să fie dezvăluit. „Toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii” sunt cuprinse în taină și toate au fost descoperite credincioșilor (Coloseni 2.2,3). Faptul că odată cu descoperirea tainei, Cuvântul lui Dumnezeu a fost terminat nu înseamnă că Pavel a fost ultimul care a scris un text inspirat; știm că nu a fost așa. Căci apostolul Ioan și-a scris evanghelia, epistolele și Apocalipsa câțiva ani mai târziu. Cu toate acestea, scrierile sale nu dezvăluie niciun adevăr nou despre Biserică - și acesta este tocmai punctul de vedere al lui Pavel aici. Epistolele lui Ioan nu reiau adevărul despre Biserică, ci despre familia lui Dumnezeu. „Apocalipsa lui Isus Hristos” conține multe viziuni și revelații legate de evenimente viitoare, dar aceste lucruri sunt o extindere a unor teme deja prezentate în Vechiul Testament. Toate aceste învățături profetice nu sunt aspecte noi ale adevărului.

Versetul 26

Coloseni 1.26: ... taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, ...

Pavel aprofundează apoi faptul că adevărul tainei nu extinde adevărul Vechiului Testament. El arată clar că taina este ceva care „a fost ascuns din veacuri și din generații” (Romani 16.25; Efeseni 3.5) și care abia acum, în actuala dispensație a harului, a fost „descoperită sfinților Săi”. Așadar, credincioșii din Vechiul Testament nu puteau ști despre aceasta. A fost o „taină” [*secret*] (Romani 16.25), nu ascunsă în Vechiul Testament (așa cum cred unii), ci ceva „ascuns în Dumnezeu” (Efeseni 3:9). Scripturile Vechiului Testament conțin imagini ale lui Hristos și ale Bisericii - cum ar fi Adam și Eva (Geneza 2), Isaac și Rebeca (Geneza 24), Iacov și Lea (Geneza 29), Iosif și Asnat (Geneza 41) - dar aceste imagini nu ne învață adevărul despre Biserică. Ele nu dezvăluie natura unității sale etc. Toate acestea au avut nevoie de o revelație divină pentru a dezvălui taina. Noi nu am fi văzut aceste modele în Vechiul Testament dacă adevărul despre Biserică nu ar fi fost revelat în taina Noului Testament.

Versetul 27

Coloseni 1.27: ... cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei; ...

Pavel descrie apoi modul în care adevărul tainei se realizează practic printre credincioși: taina constă în faptul că „Hristos este în voi, speranța gloriei”. Deci, taina dezvăluie că aici și acum, în această lume - chiar în locul în care Hristos a fost alungat și răstignit - Dumnezeu vrea să aibă oameni în care să fie vizibile caracteristicile Persoanei lui Hristos. Nu este vorba de faptul că Hristos locuiește personal în cei care formează această nouă societate (așa cum se presupune în mod obișnuit), ci că trăsăturile vieții lui Hristos se văd în ei. W. Kelly spune:

Ea este viața lui Hristos în noi, așa cum se desfășoară ea în caracterul ei deplin începând de la învierea Sa.¹⁹

„Hristos în voi”: „voi” este la plural. Astfel, intenția lui Dumnezeu este ca credincioșii să Îl reflecte pe Hristos în mod colectiv în această lume. Este o mărturie puternică a ceea ce Dumnezeu face în prezent în lume prin Evanghelie, atunci când credincioșii se reunesc într-o părtășie fericită, cu toate că sunt diferiți: în ceea ce privește statutul social, abilitățile intelectuale, trecutul etc. „Speranța” la care se referă Pavel aici este certitudinea amânată, că într-o zi vom fi la Hristos într-o stare glorificată.

Versetul 28

După ce a vorbit despre taină în aspectul său actual, Pavel spune:

Coloseni 1.28: ... pe care noi Îl vestim, îndemnând pe orice om și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos ...

Prin aceste cuvinte, Pavel spune care este scopul dublei sale slujbe: nu numai că oamenii trebuie să fie mântuiți pentru totdeauna prin credința în Evanghelie, dar, după ce sunt mântuiți, ei trebuie să avanseze în credință și să atingă maturitatea creștină deplină. „Desăvârșit”, în sensul în care Pavel folosește cuvântul aici, se referă la această maturitate deplină. Ar putea fi tradus și prin „matur” (compară cu 1. Corinteni 14.20; Filipeni 3.15). Toți creștinii credincioși sunt „în Hristos” în ceea ce privește poziția lor înaintea lui Dumnezeu în Hristos, Omul înviat și glorificat; Dumnezeu i-a primit. Dar a fi „desăvârșiți în Hristos” înseamnă că noi cunoaștem adevărul tainei și ne străduim să trăim cu frații și surorile noastre în așa fel încât să Îl reprezentăm pe Hristos. Așadar, Pavel nu era interesat doar să îi treacă pe oameni peste pragul mântuirii și să îi lase acolo să meargă pe drumul lor în lucrurile evlavioase - el făcea totul pentru a-i consolida în adevăr, odată ce erau mântuiți. Așadar, dacă credincioșii din Colose năzuiau după perfecțiunea creștină, trebuiau să o găsească în adevărul revelat în taină, nu în ceea ce proclamau falșii învățători din zona lor.

Să remarcăm trecerea de la plural („voi”, Coloseni 1.27) la singular („orice om”, Coloseni 1.28). Creșterea și progresul în lucrurile dumnezeiești este un lucru individual. Noi nu putem crește pentru altcineva și el, la rândul său, nu poate crește pentru noi. Progresul spiritual al

credinciosului necesită ascultare, zel, sârguință și exerciții sufletești. De asemenea, este de ajutor să fii instruit de învățători talentați, așa cum au fost instruiți credincioșii din Colose de Pavel.

Lupta spirituală (versetul 29)

Versetul 29

Având în vedere dorința lui Pavel de a prezenta pe fiecare om desăvârșit în Hristos, el spune:

Coloseni 1.29: ... Pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă potrivit lucrării Lui, care lucrează în mine cu putere.

„Lupta” se referă la război. Pavel își vedea eforturile ca pe un război spiritual. El a recunoscut că diavolul și emisarii săi lucrau în culise pentru a se opune răspândirii adevărului (2. Corinteni 10.3-5; 1. Tesaloniceni 2.18; Efeseni 6.11-13). Pe pământul viitor - când Hristos și Biserica Sa vor fi prezentați - nu vor mai exista lupte cu acești dușmani răi, pentru că ei vor fi cu toții închiși în abis (Isaia 24.21,22; Apocalipsa 20.1,2). Cu toate acestea, astăzi încă mai există o luptă spirituală în lume pentru a prezenta în mod colectiv atributele lui Hristos în credincioși.

Tradus de la: [Der Brief des Paulus an die Kolosser \(1\)](#)

Tradus din *The Epistle of Paul to the Colossians. The Mystery – „Christ in You The Hope of Glory“*
Hamer Bay, Canada (Christian Truth Publishing) 2018
E-Book, Iulie 2018 (Versiunea 3.2)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] „Sfințit” și „sfințenie” au aceeași rădăcină a cuvântului în limba greacă.

[2] F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, Vol. 4: *Galaterbrief - Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, „Capitolul 1”, pag. 145.

[3] Nota redacției: În nota de subsol a traducerii GBV-Ro ediția 2001 la Efeseni 1.6 se spune „în Preaiubitul Său”.

[4] W. Kelly, *Bemerkungen über den Brief an die Kolosser*, Hückeswagen (CSV) 1981, pag. 14. De asemenea, online la: www.bibelkommentare.de.

[5] J.N. Darby, „How are we are Saved?” în *Collected Writings*, vol. 21, pag. 193.

[6] J.N. Darby, „Reading at Rochdale on Coloseni 1” în *Notes and Jottings*, pag. 101.

[7] Nota redacției: Pluralul poate fi recunoscut prin terminația *-im*.

[8] Nota redacției: Din „O Head once full of bruises”, cântarea nr. 119 din *Spiritual Hymns*. Cuprinsă și în *Hymns for the Little Flock*. Originalul: „O Haupt voll Blut und Wunden” de Paul Gerhard (1607-1676). Tradusă în limba engleză de John Gambold (1711-1771). A doua strofă se citește diferit în originalul german.

[9] Nota redacției: În traducerea Elberfelder (CSV) această diferență nu este clară, deoarece aici este tradus prin „prin”, care aici, însă, are sensul de „în”. În textul grecesc de bază, primul „prin” diferă de al doilea „prin” în acest verset. În nota de subsol a versiunii GBV 2001 în limba română se specifică această variantă.

[10] Nota editorului: Anstey folosește Biblia King James, unde Apocalipsa 4.11 spune că „toate lucrurile au fost create pentru plăcerea Ta”. Versiunea Elberfelder (CSV) traduce diferit aici: „Din cauza voii Tale ... toate lucrurile au fost create”. Versiunea GBV 2001 traduce ca și versiunea Elberfelder.

[11] Hristos ca „Întâiul-născut dintre morți” din Coloseni 1.18 nu trebuie confundat cu Hristos ca „Întâiul-născut din întreaga creație” din Coloseni 1.15. Acestea sunt două sfere diferite ale poziției de prioritate. Ca Întâiul-născut din toată creația, El este Capul creației naturale; ca Întâiul-născut din morți, El este Capul noii creații.

[12] Nota redacției: Prin gloria „ecleziasică” nu se înțelege gloria unei anumite biserici sau confesiuni, ci gloria pe care Hristos o are în „Biserica (Adunarea)” Sa, adică în Adunarea Sa de credincioși.

[13] J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, Loizeaux Edition, „On Colossians”, pag. 25; „Reading at Rochdale on Colossians 1” în *Notes & Jottings*, pag. 110.

[14] Împăcarea nu se aplică îngerilor care și-au păstrat prima stare; ei nu s-au îndepărtat de Dumnezeu.

[15] Matei 5.24 folosește cuvântul *împăcat* în sensul de a reuni două părți, dar este un cuvânt diferit în limba greacă și nu are legătură cu binecuvântările Evangheliei, pe care le studiem aici.

[16] W. Kelly, *Notes on the Second Epistle to the Corinthians*, pag. 114.

[17] J.N. Darby, Cântarea nr. 331 în *Spiritual Songs și Hymns for the Little Flock*.

[18] W. Kelly, *The Epistles to Titus and Philemon*, pag. 148.

[19] W. Kelly, *Bemerkungen über den Brief an die Kolosser*, Hückeswagen (CSV) 1981, „Capitolele 1.24-2:3”, pag. 51. De asemenea, online la: www.bibelkommentare.de.